

Opinió

EDITORIAL

EL XUP, MIG SEGLE D'UN GRAN CANVI

Aquest és un any d'aniversaris rodons per als barri de Manresa que van ser la perifèria de la ciutat: el Xup -oficialment, Pare Ignasi Puig-, la Font dels Capellans i la Balconada. El primer celebra una xifra rodona i concloent, 50 anys, el segon arriba als 40 i el tercer celebra uns més modestos 35. Tots els aniversaris són dignes de ser considerats, però el del Xup -nom que prové de la vella masia que donava nom al sector- mereix ser subratllat d'una forma especial. En primer lloc, perquè mig segle és una xifra molt considerable. La fundació del barri ens transporta al 1965, en ple franquisme, en un moment en què el *desarrollismo* estava impulsant l'economia espanyola -i molt especialment la catalana- de forma descontrolada i tenint com a combustible una enorme emigració del sud peninsular cap al nord, molt especialment cap a Catalunya. Manresa era llavors, molt més clarament que ara, una de les principals ciutats industrials del país, i com Terrassa, Sabadell o Badalona, va rebre grans contingents de nous veïns que no tenien on allotjar-se. El Xup va proporcionar un habitatge a 1.200 persones, en un moment en què l'única alternativa que hi havia en molts altres punts era el barraquisme. El nou barri manresà era, clarament, una opció molt millor.

Tanmateix, el Xup naixia amb una extraordinària precarietat de serveis, de qualitat urbana i d'espai públic, a una distància considerable del centre i aïllat dels equipaments urbans. La situació política, en plena dictadura, no afavoria gens ni mica la reivindicació de millors infraestructures, i molt menys encara proveïent d'uns nous veïns que tenien prou feina a obrir-se pas en un entorn nou i en unes condicions laborals que avui trobaríem abusives, si bé, a diferència d'avui, el moment

«El Xup ha estat l'escenari d'un gran canvi de tot el país, i forma part de la biografia menys lluida però més valuosa de Manresa»

econòmic oferia grans oportunitats a qui estava disposat a trencar-se l'espina treballant. A diferència d'ara, hi havia molt poc de tot, però hi havia feina.

La reivindicació veïnal va fer possible que l'entorn del barri anés millorant progressivament, com va passar també amb la Font i la Balconada, si bé aquests dos van ser construïts amb moltes menys precarietats, especialment el segon, que ja és de tot un altre temps. En arribar la democràcia, el tomb va ser substancial, i avui el Xup viu una situació completament diferent. La disponibilitat de serveis i equipaments és molt superior, per exemple, a la que té el Barri Antic. Paradoxalment, però, avui la població minva i ja no arriba al miler de persones. Moltes de les famílies originals van prosperar i van deixar el seu lloc a altres, procés que hi ha portat en la darrera dècada una nombrosa immigració. El Xup ha estat en aquest mig segle l'escenari d'un gran canvi que és el canvi del país: nous contingents de població integrant-se de forma cívica i formant una sòlida convivència. El Xup, amb tots els seus problemes, és la història d'un èxit i forma part de la biografia menys lluida però més valuosa de Manresa.

L'ADREÇADOR PER GALDRIC SALA

A TORT I A DRET

Xavier Domènech PERIODISTA ▶ xdomenech@regio7.cat

MAS ES REIVINDICA

Emmig de la situació, tan complicada, s'entrelluquen un parell de certeses. Una: si el sobiranisme intenta la unitat i fa figa, estarà regalant el 27-S als adversaris. L'altra: si Mas no convoca el 27-S, li caurà una pluja de clatellades des de totes bandes.

Artur Mas no vol que el deixin de banda. Li agrada la llista unida, perquè ell mateix la va proposar el 25 de novembre, però reclama ser-hi perquè considera que ha fet mèrits suficients. Mèrits per liderar-la, però si això és un «obstacle definitiu», se'n pot parlar.

En tot cas, mèrits perquè no l'escombrin. Mèrits que va desgranar a l'entrevista de dimecres passada a can Cuní. Resumint-ho: Quan les entitats van treure la gent al carrer, ell va convocar eleccions perquè la política catalana fes un salt qualitatiu. Quan les entitats van empènyer, ell va sortir de l'armari i va declarar el seu independentisme. Quan les entitats li van reclamar, ell va posar les urnes del 9-N, i això li ha costat quatre querelles. I com que les entitats li han demanat, ell ha anunciat unes noves eleccions perquè facin la funció d'un plebiscit.

Després d'haver fet sempre el que li han demanat, com és que ara li discuteixen el lideratge?

Però no en vol fer un «obstacle definitiu». Potser només un de provisional? En tot cas, dimecres va fer una cosa estranya: en la mateixa entrevista es va reivindicar com a líder i va avisar que el 27-S depèn de la seva signatura. I que si abans del 3 d'agost les coses no pinten com li sembla que han de pintar, potser s'ho repensa. Dues coses s'intueixen. Una: si el sobiranisme intenta la unitat i fa figa, està regalant el 27-S als adversaris. L'altra: si Mas no convoca el 27-S, li caurà una pluja de clatellades des de totes bandes.

Parlant encara de la llista, famosa abans de néixer. S'insisteix en dir-ne «llista civil», perquè

Mas defensa els seus mèrits: després d'haver fet sempre el que li han demanat, com és que ara li discuteixen el lideratge?

sorgeix de la societat civil i no de la política. Però a l'Enciclopèdia (la GEC), civil no és antagònic de polític, sinó de militar, d'eclesiàstic o de penal (als tribunals).

Encara més: civil ve de la paraula llatina «civitas» i política ve de la paraula grega «polis», i resulta que totes dues paraules signifiquen el mateix: «ciutat». En aquest sentit, civil i polític són termes sinònims.

D'altra banda, això de «llista civil» em sonava i al final he trobat perquè: «civil list» és el nom que fins l'any 2011 rebia l'assignació econòmica lliurada cada any a la reina d'Anglaterra per a les despeses de la casa reial que no pagaven directament els ministres.

Finalment, hi ha qui parla de «llista cívica». Anem al diccionari. «Cívic: relatiu o pertanyent al ciutadà en l'ordre polític, al zel pels interessos i les institucions de la pàtria». Exemples: «Virtuts cíviques. Processó cívica».

Regió7

Director: Marc Marcé i Casaponsa.

Director adjunt: Xavier Domènech i Sala.

Caps d'àrea: Enric Badia (Societat), Salvador Redó (Fotografia), Carles Blaya (Economia i Arreu) i Francesc Galindo (Manresa). Caps de secció: David Bricollé (Bages), Xavier Prunés (Esports), Susana Paz (Cultures).

Cap d'àrea d'administració i distribució: Sandra Espinal.

Cap de publicitat: Joan Pedreira. Cap de secció: Teresa Boladeras (Administració i finances).

CONSELL ASSESSOR: Gonçal Mazcuñán i Boix, Valentí Martínez i Espinosa,

Jaume Torras i Rodergas, Pere Fons i Vilardell, Àngels Freixanet i Picañol, Antoni Dalmau i Ribalta, Josep Maria Descals i Vilarnau, Albert Rumbo i Soler, Ramon Segués i Coromines, Jordi Vilaseca i Bruguera, Aitor Moll i Sarasola, Ainhoa Moll i Sarasola, Marc Marcé i Casaponsa.

EDITA: EDICIONS INTERCOMARCALS (EISA)

Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
carrer Sant Antoni Maria Claret, 32. 08243. Manresa

TELÈFON
93 877 22 33

FAX
93 874 03 52

FAX DE PUBLICITAT
93 874 16 12

ADREÇA ELECTRÒNICA
regio7@regio7.cat

BERGA: Font del Ros, 1. 08600. Telèfon: 93 822 12 19. Fax: 93 822 03 99.

SOLSONA: Pujada del Seminari s/n - Edifici Seminari, despatx 8. 25280.

Telèfon: 973 48 30 08. Fax: 973 48 24 93.

http://www.regio7.cat

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI.

Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Imprimeix:
Impressions Intercomarcals SA.
Dipòsits legals:
Edició Manresa, B-44983-78.
ISSN: 1137-5655.

Difusió controlada per

REGIÓ7 expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes i clients publicitaris.